

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Aleše Roztočila a soudců Mgr. Petry Weissové a JUDr. Jiřího Pally v právní věci žalobce: **M. V.**, proti žalovanému: **Magistrát hlavního města Prahy**, se sídlem Mariánské náměstí 2/2, Praha 1, zast. JUDr. Ing. Světlanou Semrádovou Zvolánkovou, advokátkou, se sídlem Karlovo náměstí 287/18, Praha 2, za účasti osoby zúčastněné na řízení: Safety Real, fond SICAV, a.s., se sídlem Křížíkova 213/44, Praha 8, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 5. 2017, č. j. MHMP 707142/2017, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 24. 8. 2020, č. j. 8 A 95/2017 - 135,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Osoba zúčastněná na řízení **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I.

[1] Žalobce požádal dne 4. 10. 2016 žalovaného o poskytnutí informace podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím (dále jen „zákon o svobodném přístupu k informacím“), o tom, kdo je skutečným majitelem společnosti Safety Real, investiční fond a.s., (nyní Safety Real, fond SICAV, a.s., dále také jen „dotčená osoba“), jakožto jediného akcionáře společnosti BOHEMIANS REAL, a.s. (dále jen „společnost BOHEMIANS REAL“), od níž měl žalovaný odkoupit stadion Ďolíček.

[2] Žalovaný rozhodnutím ze dne 14. 11. 2016, č. j. MHMP 2046734/2016, žalobcovu žádost o informace odmítl podle § 15 odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím z důvodů uvedených v ustanovení § 11 odst. 2 písm. a) a § 9 odst. 1 téhož zákona. Uvedl, že společnost BOHEMIANS REAL výslovně odmítla poskytnutí požadované informace žalobci a požadovanou informaci považuje též za obchodní tajemství. K odvolání žalobce Ministerstvo vnitra rozhodnutím ze dne 16. 1. 2017, č. j. MV-117686-15/ODK-2016, uvedené rozhodnutí

žalovaného zrušilo. Dospělo totiž k závěru, že důvody k odmítnutí žádosti o informaci podle citovaných ustanovení nebyly dány. Společnost BOHEMIANS REAL souhlas s poskytnutím požadované informace učinila konkludentně [Zastupitelstvo hlavního města Prahy totiž usnesením ze dne 31. 3. 2016 č. 15/10 (dále jen „usnesení č. 15/10“) podmínilo uzavření smlouvy vedoucí ke koupi nemovitých věcí zveřejněním konečného vlastníka kupovaných nemovitých věcí, přičemž tím, že v nynějším případě společnost BOHEMIANS REAL žalovanému poskytla informaci o konečném vlastníku (akcionářích svého akcionáře) stadionu Ďolíček, přistoupila na podmínky usnesení č. 15/10, a dala tak konkludentně souhlas k jejich zveřejnění]. Požadovaná informace není ani obchodním tajemstvím podle § 504 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, jelikož není konkurenčně významnou a ocenitelnou skutečností. Ministerstvo vnitra také žalovanému vytklo, že jako s dotčenými osobami nejednal nejen s vlastníkem nemovitostí, ale i s konečnými vlastníky (akcionáři akcionáře) společnosti BOHEMIANS REAL. To považoval za vadu řízení, jež by sama o sobě vedla ke zrušení rozhodnutí o odmítnutí žádosti o poskytnutí informace.

[3] Žalovaný následně rozhodnutím ze dne 6. 3. 2017, č. j. MHMP336496/2017, znovu žalobcovu žádost o informace odmítl. Učinil tak opět z důvodů podle § 11 odst. 2 písm. a) a § 9 odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím. Poukázal přitom na usnesení Zastupitelstva hlavního města Prahy ze dne 26. 1. 2017, č. 23/19 (dále jen „usnesení č. 23/19“), kterým byl schválen návrh smlouvy o smlouvě budoucí na nájem nemovitých věcí týkajících se fotbalového stadionu Ďolíček, v němž byla podmínka zveřejnění konečného vlastníka považována za splněnou tím, že byla poskytnuta důvěrně pouze ve vztahu k městu (resp. Zastupitelstvu hlavního města Prahy), nikoliv zveřejněna obecně.

[4] K odvolání žalobce Ministerstvo vnitra rozhodnutím ze dne 12. 4. 2017, č. j. MV-117686-23/ODK-2016, toto rozhodnutí žalovaného opět zrušilo. Vyslovilo, že rozhodnutí žalovaného je nepřezkoumatelné, neboť neodůvodňuje, proč podmínku „zveřejnění konečného vlastníka všech kupovaných nemovitostí“ obsaženou v usnesení č. 15/10 vykládá tak, že zveřejněním se myslí pouhé předání informace žalovanému a umožnění členům Zastupitelstva hlavního města Prahy seznámit se s ní při zachování důvěrnosti. Uložilo proto žalovanému tuto okolnost v novém rozhodnutí objasnit. Dále žalovanému uložilo vysvětlit, proč usnesení č. 23/19, resp. jeho důvodovou zprávu, interpretuje tak, že na jejím základě odpadla podmínka pro koupi předmětných nemovitostí v podobě zveřejnění konečného vlastníka společnosti prodávajícího. Současně ministerstvo vnitra uvedlo, že „ze skutečnosti, že smlouva byla uzavřena, nelze pro účel tohoto řízení dovozovat, že ZHMP změnilo svou vůli podmínit její uzavření zveřejněním konečného vlastníka, anebo že tuto podmínku interpretovalo uvedeným způsobem.“ Ministerstvo vnitra vyslovilo i to, že „dále je třeba, aby v případě, že smlouva o koupi nemovitostí podle usnesení ZHMP č. 15/10 ze dne 31. 3. 2016 byla uzavřena, povinný subjekt vyjasnil, zda a jak by taková okolnost měla dopad na podmínku zveřejnění konečného vlastníka nemovitostí ve vztahu k uplatnění některého ze zákonných důvodů odmítnutí žádosti o informace.“ Ministerstvo vnitra žalovanému opětovně vytklo, že nejednal jako s dotčenými osobami jednak s vlastníkem nemovitostí (kterým se po výmazu BOHEMIANS REAL z obchodního rejstříku následně stala dotčená osoba na základě projektu rozdělení odštěpením sloučením se společností BOHEMIANS REAL – poznámka soudu) a také se skutečnými (konečnými) vlastníky uvedené společnosti. Nakonec ministerstvo vnitra žalobce upozornilo, že v případě, že by žalovaný opět rozhodl v rozporu s právním názorem odvolacího orgánu, může podat přímo proti jeho rozhodnutí žalobu ke správnímu soudu.

[5] Žalovaný následně v záhlaví uvedeným rozhodnutím (dále jen „napadené rozhodnutí“) opět odmítl žalobcovu žádost o informace z důvodů podle § 11 odst. 2 písm. a) a § 9 zákona o svobodném přístupu k informacím.

pokračování

[6] Žalobce tudíž podal proti napadenému rozhodnutí žalobu u Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“), který rozsudkem ze dne 7. 12. 2017, č. j. 8 A 95/2017 - 69, zrušil napadené rozhodnutí a nařídil žalovanému požadované informace poskytnout. Dospěl totiž k závěru, že žalovaný opakovaně ve svých rozhodnutích uváděl takové důvody pro odmítnutí žádosti o informace, které Ministerstvo vnitra opakovaně vyloučilo. Nerespektoval tedy závazný právní názor Ministerstva vnitra obsažený ve zrušujících rozhodnutích. Žádné jiné důvody pro odmítnutí žádosti přitom žalovaný neuvedl a ani z kontextu případu nebylo možno seznat, že by takové jiné důvody existovaly.

[7] Žalovaný podal proti rozsudku městského soudu kasační stížnost. Nejvyšší správní soud o ní rozhodl rozsudkem ze dne 11. 10. 2019, č. j. 4 As 18/2018 - 59 (dále také jen „zrušující rozsudek“), kterým posledně uvedený rozsudek městského soudu zrušil a vrátil věc tomuto soudu k dalšímu řízení. Shledal jej totiž nepřezkoumatelným v části týkající se aplikace § 16 odst. 4 (nyní § 16 odst. 5) zákona o svobodném přístupu k informacím, podle něhož je soud oprávněn přímo rozhodnout ve věci a naříditi povinnému subjektu poskytnout požadované informace. Městský soud totiž neučinil přezkoumatelnou úvahu, zda v daném případě byly splněny podmínky pro aplikaci daného ustanovení ve světle rozsudků Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 7. 2006, č. j. A 2/2003 - 73, a ze dne 24. 3. 2010, č. j. 1 As 8/2010 - 70. Podle nich je postup podle § 16 odst. 4 zákona o svobodném přístupu k informacím obecně možný pouze v případě, že napadené rozhodnutí není nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Současně ale v případě, že by správní orgány vydávaly opakovaně nepřezkoumatelná rozhodnutí se zřejmým cílem vyhnout se poskytnutí informací, by městský soud mohl postupovat podle § 16 odst. 4 zákona o svobodném přístupu k informacím navzdory nepřezkoumatelnosti správního rozhodnutí a poskytnutí informace sám povinnému subjektu naříditi. Nejvyšší správní soud v uvedeném zrušujícím rozsudku dále shledal, že městský soud sám neposoudil důvody pro případné odmítnutí poskytnutí informací, tedy neuvedl, proč jde v daném případě o informace, které by měly být bez dalšího poskytnuty, a pouze stručně vyslovil, že z kontextu věci nevyplývá, že by nějaké zákonné důvody pro odmítnutí žádosti žalobce existovaly. Nevzal přitom v potaz poukaz Ministerstva vnitra a dotčené osoby na ochranu soukromí (osobních údajů) konečných vlastníků (což mohlo představovat případný jiný důvod pro odmítnutí žádosti o informace). Nejvyšší správní soud také městskému soudu vytkl, že jako potenciální osoby zúčastněné na řízení nevyrozuměl konečné vlastníky společnosti BOHEMIANS REAL (zveřejnění jejich identity se požadované informace týkají) ani společnost BOHEMIANS REAL, která ale byla v mezidobí k 8. 1. 2019 vymazána z obchodního rejstříku.

II.

[8] Městský soud následně v dalším řízení v záhlaví označeným rozsudkem (dále jen „napadený rozsudek“) zrušil rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 5. 2017, č. j. MHMP 707142/2017 (napadené rozhodnutí), a uložil mu, aby do 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku poskytl žalobci informaci, kdo je konečným vlastníkem (tedy držitelem akcií) společnosti Safety Real, fond SICAV, a.s. (osoby zúčastněné na řízení, nástupnické společnosti po společnosti BOHEMIANS REAL) podle sdělení, která byla žalovanému poskytnuta v souvislosti se splněním podmínky zveřejnění konečných vlastníků podle usnesení č. 15/10. Tyto informace uložil poskytnout ve struktuře jméno, příjmení, rok narození a obec trvalého pobytu.

[9] Městský soud předeslal, že k výtce Nejvyššího správního soudu ve zrušujícím rozsudku ve smyslu § 34 odst. 2 s. ř. s. vyrozuměl konečné vlastníky původní společnosti BOHEMIANS REAL o probíhajícím řízení a vyzval je, aby soudu sdělili, zda v řízení budou uplatňovat práva

osob zúčastněných na řízení; ti ve stanovené lhůtě na výzvu soudu nikterak nereagovali, soud s nimi proto dále nejednal. Podle § 34 odst. 2 s. ř. s. však nemohl městský soud postupovat vůči společnosti BOHEMIANS REAL, která v průběhu řízení zanikla. S její nástupnickou společností (Safety Real, fond SICAV, a.s.) již městský soud v řízení jako s osobou zúčastněnou na řízení jednal.

[10] Městský soud předně ve shodě s předchozím zrušujícím rozsudkem Nejvyššího správního soudu uvedl, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné. Žalovaný v něm nerespektoval závazný právní názor ministerstva vnitra. Městský soud tudíž posuzoval, zda navzdory nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí jsou v nynějším případě splněny podmínky pro postup podle § 16 odst. 5 zákona o svobodném přístupu k informacím (*Při soudním přezkumu rozhodnutí o odvolání na základě žaloby podle zvláštního právního předpisu soud přezkoumá, zda jsou dány důvody pro odmítnutí žádosti. Nejsou-li žádné důvody pro odmítnutí žádosti, soud zruší rozhodnutí o odvolání a rozhodnutí povinného subjektu o odmítnutí žádosti a povinnému subjektu nařídí požadované informace poskytnout*). Poukázal na to, že jedinou výjimkou, kdy může soud - i přes to, že je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné - postupovat podle citovaného ustanovení, je v souladu s ustálenou judikaturou Nejvyššího správního soudu případ, kdy správní orgán ve věci opakovaně vydává nepřezkoumatelná rozhodnutí se zřejmým cílem zkrátit žadatele v jeho právu na informace, tedy vyhnout se poskytnutí informace. Městský soud přitom dospěl s ohledem na průběh řízení před správními orgány (žalovaný ve věci vydal třikrát odmítavé rozhodnutí k žalobcově žádosti o poskytnutí informace, přičemž odůvodnění bylo vždy velmi stručné a zcela nedostatečné; žalovaný ani nijak nereagoval na právní názor vyjádřený ve zrušujících rozhodnutích ministerstva vnitra; žalovaný tedy jednal podle městského soudu obstrukčně) k závěru, že v daném případě lze z uvedených důvodů postupovat podle zmíněného § 16 odst. 5 zákona o svobodném přístupu k informacím.

[11] Městský soud se následně sám zabýval posouzením, zda má žalobce právo na poskytnutí požadovaných informací, či nikoliv (s ohledem na případnou existenci některé z výluk z práva na informace). Nejprve uvážil, zda by mělo být poskytnutí požadované informace odmítnuto z důvodu ochrany obchodního tajemství podle § 9 odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím. Přisvědčil však závěru ministerstva vnitra obsaženému v jeho rozhodnutí ze dne 16. 1. 2017, č. j. MV-117686-15/ODK-2016, že požadované informace nepředstavují obchodní tajemství dotčené osoby ve smyslu § 504 občanského zákoníku, neboť nesplňují jeden z jeho definičních znaků, a to ten, že se nejedná o „*konkurenčně významnou a ocenitelnou skutečnost*“.

[12] Dále se městský soud věnoval tomu, zda byl naplněn důvod pro odmítnutí žádosti o poskytnutí informace podle § 11 odst. 2 písm. a) zákona o svobodném přístupu k informacím, což také neshledal. Městský soud uzavřel, že nebyly naplněny všechny tři podmínky vyplývající z daného ustanovení, jež brání poskytnutí informace (zaprvé, daná informace vznikla bez použití veřejných prostředků; zadruhé, třetí osoba neměla povinnost informaci povinnému subjektu předat; zatřetí, třetí osoba, která informaci povinnému subjektu poskytla, neudělila s poskytnutím informace souhlas), jejichž kumulativní naplnění je nutné k tomu, aby bylo možné odmítnout žádost o informaci podle citovaného ustanovení. Městský soud totiž dovodil, že zmíněná třetí podmínka naplněna není, informaci lze tudíž poskytnout.

[13] Městský soud v tomto ohledu (při posouzení naplnění podmínky, že poskytnutí informace dotčená osoba či její právní předchůdce neudělil souhlas) zdůraznil, že žalovaný, osoba zúčastněná na řízení i ministerstvo vnitra považovali za stěžejní výklad vůle Zastupitelstva hlavního města Prahy projevené v usnesení č. 15/10, které pro uzavření smlouvy o nákupu nemovitých věcí (v nynějším případě se jednalo o kupní smlouvu na stadion Ďolíček) stanovilo

pokračování

podmínku „zveřejnění konečného vlastníka kupovaných nemovitostí“. Podle městského soudu nelze než usnesení č. 15/10 považovat za projev vůle jedné smluvní strany, který byl součástí vyjednávání o podmínkách pro uskutečnění odkupu stadionu Ďolíček, přičemž zastupitelstvo nemůže svými úkony majícími v zásadě soukromoprávní charakter určovat rozsah práva na informace. Vycházejí ze závěrů uvedených v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 8. 2014, č. j. 10 As 59/2014 - 41, však městský soud dovodil, že postup povinného subjektu není definován pouze podmínkami, které si tento povinný subjekt sám stanoví (v tomto případě podmínkou zveřejnění informace o konečném vlastníkovi obchodního partnera přijatou usnesením č. 15/10, ze které se ale později v důsledku dalšího jednání partnerů měla stát podmínka důvěrného sdělení této informace), ale rovněž požadavky, které stanoví právní řád, a to zejména požadavky na transparentnost a možnost veřejné kontroly uvedené transakce (koupě nemovitosti).

[14] Městský soud přitom shledal, že nyní posuzovaný případ je s případem řešeným Nejvyšším správním soudem ve věci sp. zn. 10 As 59/2014 podobný tím, že se týká nakládání hlavního města Prahy s veřejnými prostředky (majetkem města), a uplatní se na něj proto § 35 zákona č. 131/2000 Sb., o hlavním městě Praze (dále jen „zákon o hlavním městě Praze“), podle něhož musí být majetek hlavního města Prahy využíván účelně a hospodárně v souladu s jeho zájmy a úkoly vyplývajícími ze zákonem vymezené působnosti a musí být chráněn před zničením, poškozením, odcizením nebo zneužitím. Tyto požadavky přitom podle městského soudu úzce souvisí s obecnou zásadou transparentnosti veřejné správy, která ovládá celou oblast poskytování informací. Prostřednictvím práva na informace totiž může být vykonávána veřejná kontrola nad tím, zda je s veřejným majetkem nakládáno účelně a hospodárně, resp. zda tento majetek není zneužíván. Žalobcem požadované informace o konečných vlastnících stadionu Ďolíček a přilehlých nemovitých věcí, které měl žalovaný odkoupit, přitom jsou podle městského soudu zcela jednoznačně informacemi, které se k uvedeným zákonným ustanovením vztahují. Podléhají tedy veřejné kontrole a měly by být poskytnuty na základě zákona o svobodném přístupu k informacím. Podle městského soudu lze tudíž z uvedeného zákona dovodit, že již předáním požadované informace žalovanému (resp. městu jako veřejnoprávní korporaci nakládající s veřejnými prostředky) dala společnost BOHEMIANS REAL (konkludentní) souhlas s jejím případným poskytnutím podle zákona o svobodném přístupu k informacím. Na tom podle městského soudu nemůže ničeho změnit skutečnost, že žalovaný neměl zákonnou povinnost si od svého obchodního partnera vyžádat informaci o jeho vlastnické struktuře ani neměl výslovný souhlas této společnosti s dalším poskytnutím či zveřejněním požadované informace.

[15] Městský soud se dále zabýval tím, zda není dán jiný důvod pro odmítnutí žalobcovy žádosti o informace. Konkrétně se věnoval tomu, zda tímto důvodem není ochrana osobních údajů ve smyslu § 8a zákona o svobodném přístupu k informacím ve vztahu ke konečným vlastníkům dotčené osoby (resp. dříve BOHEMIANS REAL). Městský soud s ohledem na to, že sám posuzoval existenci důvodů pro odmítnutí žalobcovy žádosti o poskytnutí informace, vycházel z právní úpravy účinné ke dni svého rozhodnutí, tedy i z úpravy obsažené v nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2016/679 ze dne 27. dubna 2016 o ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů a o volném pohybu těchto údajů a o zrušení směrnice 95/46/ES (obecné nařízení o ochraně osobních údajů) [dále jen „GDPR“], které nabylo účinnosti až po vydání napadeného rozhodnutí. V souladu se čl. 6 odst. 1 písm. f) GDPR proto městský soud přistoupil prostřednictvím tradičního testu proporcionality k poměření v kolizi stojícího práva konečných vlastníků původní společnosti BOHEMIANS REAL na ochranu osobních údajů či na ochranu soukromí a práva žalobce na informace. Dospěl

přítom po zvážení všech kritérií (vhodnosti, potřeby a proporcionality v užším smyslu) k závěru, že v posuzovaném případě převáží právo žalobce na informace.

[16] Městský soud uzavřel, že při neexistenci důvodu pro odmítnutí poskytnutí informace podle § 11 odst. 2 písm. a) a § 9 zákona o svobodném přístupu k informacím neshledal ani jiný důvod pro odmítnutí žalobcovy žádosti o informace; postupoval proto podle § 16 odst. 5 zákona o svobodném přístupu k informacím a žalovanému uložil, aby žalobci požadované informace ve stanovené lhůtě poskytl. Určil přitom, vycházející podřídně z § 8b odst. 3 zákona o svobodném přístupu k informacím, jaké osobní údaje konečných vlastníků dotčené osoby mají být žalobci poskytnuty.

III.

[17] Žalovaný (dále jen „stěžovatel“) nyní napadá rozsudek městského soudu (dále jen „napadený rozsudek“) kasační stížností z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. Navrhuje, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil městskému soudu k dalšímu řízení.

[18] Stěžovatel nesouhlasí se závěrem městského soudu, že nebyl naplněn důvod pro odmítnutí poskytnutí informace podle § 11 odst. 2 písm. a) zákona o svobodném přístupu k informacím. Konkrétně se neztotožňuje s tím, že nebyla naplněna třetí podmínka podle tohoto ustanovení, tedy, že *„třetí osoba, která informaci povinnému subjektu poskytla, neudělila s poskytnutím informace souhlas.“*

[19] Stěžovatel uvádí, že informace, kterou žalobce požaduje, se týká uzavřené kupní smlouvy mezi osobou zúčastněnou na řízení a stěžovatelem, jejímž předmětem je převod vlastnických práv k fotbalovému stadionu Ďolíček. Bylo přitom nutné, aby tuto kupní smlouvu schválilo Zastupitelstvo hlavního města Prahy. Přijaté usnesení zastupitelstva č. 15/10 přitom obsahovalo nutnou podmínku pro uzavření smlouvy, a to zveřejnění konečného vlastníka společnosti vlastníci předmětné nemovité věci – fotbalový stadion Ďolíček a přilehlé nemovitosti. Společnost BOHEMIANS REAL požadovanou informaci o svých konečných vlastnících (akcionářích) stěžovateli poskytla, zdůraznila však, že se jedná o neveřejnou informaci, která má charakter obchodního tajemství a je určena pouze pro vnitřní potřebu stěžovatele. Podle stěžovatele tudíž uvedeným prohlášením společnost BOHEMIANS REAL omezila okruh adresátů této informace a výslovně vyjádřila nesouhlas se zpřístupněním požadovaných informací komukoliv, tedy neomezenému a blíže neurčenému okruhu adresátů, resp. žadatelů podle zákona o svobodném přístupu k informacím. Tuto výhradu a zveřejnění této informace pouze členům zastupitelstva přitom stěžovatel považoval za splnění podmínky uvedené v usnesení č. 15/10 ohledně zveřejnění konečného vlastníka kupovaných nemovitých věcí, výhradu respektoval, a proto pokračoval v jednání o nákupu předmětných nemovitostí.

[20] Z právě uvedeného stěžovatel dovozuje, že společnost BOHEMIANS REAL odmítla udělit souhlas se zveřejněním informací, tedy byla naplněna třetí podmínka podle § 11 odst. 2 písm. a) zákona o svobodném přístupu k informacím. Stěžovatel rovněž městskému soudu vytýká, že nevzal v úvahu skutečnost, že on sám považoval podmínku zveřejnění konečného vlastníka kupovaných nemovitých věcí stanovenou v usnesení č. 15/10 za splněnou. Podle stěžovatele městský soud pochybil i tím, že v napadeném rozsudku nezohlednil formulaci této podmínky; v usnesení č. 15/10 je uveden toliko požadavek na zveřejnění konečného vlastníka prodávaných nemovitých věcí, není však blíže specifikováno, jakým způsobem má být toto zveřejnění realizováno, v jakém rozsahu, jaké osoby mají či mohou být adresáty informace o konečném vlastníkovi předmětných nemovitých věcí. K poukazu městského soudu

pokračování

na to, že společnost BOHEMIANS REAL nemusela s ohledem na podmínku zveřejnění konečného vlastníka kupovaných nemovitých věcí v procesu uzavření smlouvy se stěžovatelem pokračovat, stěžovatel uvádí, že městský soud opomíjí skutečnost, že stěžovatel dával této společnosti jasně najevo, že respektuje její nesouhlas s dalším zveřejňováním těchto informací.

[21] K argumentaci městského soudu zásadou transparentnosti a veřejné kontroly nakládání s majetkem stěžovatel zdůrazňuje, že informace o konečných vlastnících poskytnutá společností BOHEMIANS REAL nebyla pro uzavření kupní smlouvy nutná [v obdobných věcech není zveřejnění či znalost konečných vlastníků (akcionářů) prodávajícího nemovité věci obligatorním požadavkem k uzavření kupní smlouvy]. Zastupitelstvo hlavního města Prahy si ji vymínilo. Pokud tedy právní předpisy takový požadavek stěžovateli při uzavírání kupní smlouvy neukládají, pak nemůže existovat právní nárok na zveřejnění takové informace na základě zákona o svobodném přístupu k informacím. Sdělení společnosti BOHEMIANS REAL je přitom třeba považovat za sdělení informace jdoucí nad rámec kupní smlouvy, jejíž sdělení právní předpisy nevyžadují. Pokud by takovou podmínku nestanovovalo usnesení č. 15/10, kupní smlouva by byla uzavřena i bez této informace. Přesto by nebylo možné hovořit o porušení zásady transparentnosti.

[22] Stěžovatel se dále neztotožňuje s úvahou městského soudu o tom, že společnost BOHEMIANS REAL udělila souhlas ve smyslu § 11 odst. 2 písm. a) zákona o svobodném přístupu k informacím konkludentně tím, že předala informace o konečných vlastnících stěžovateli. Podle stěžovatele by bylo možné za souhlas ve smyslu citovaného ustanovení považovat pouze jednoznačný a výslovný souhlas adresovaný povinnému subjektu v souvislosti s poskytnutím informací o konečných vlastnících vlastníka nemovitých věcí. Žádný takový souhlas však společnost BOHEMIANS REAL neudělila. Naopak tato společnost vyjádřila výslovný nesouhlas se zveřejněním poskytnutých informací. Stěžovatel rovněž nesouhlasí s tím, že městský soud v napadeném rozsudku vycházel ze závěrů uvedených v rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 10 As 59/2015 - 41. Ten se totiž zabýval poskytováním informací v případě vycházejícím ze zcela odlišných skutkových okolností. Žadatel v tomto případě požadoval poskytnutí informací o nabídkách uchazečů, kteří se hlásili do veřejného výběrového řízení. Podle stěžovatele přitom nelze připodobňovat dílčí informaci dobrovolně poskytnutou společností BOHEMIANS REAL k nabídce uchazečů ve výběrovém řízení (ta je totiž právním jednáním, které obsahuje náležitosti např. kupní smlouvy, která je přijata jednoduchou akceptací ze strany zadavatele).

IV.

[23] Žalobce ve vyjádření ke kasační stížnosti uvádí, že se ztotožňuje se závěrem městského soudu (dovozeného z již zmíněného rozsudku č. j. 10 As 59/2014 - 41), že postup povinného subjektu není definován pouze podmínkami, které si sám stanoví, ale rovněž požadavky, které stanoví právní řád (zejména požadavky na transparentnost a možnost veřejné kontroly), a tudíž stěžovatel byl povinen poskytnout požadovanou informaci. Žalobce dále zdůrazňuje, že tvrzení stěžovatele, že požadované informace jsou důvěrnými informacemi, které mají charakter obchodního tajemství a jsou určeny výhradně pro vnitřní potřebu stěžovatele, již bylo ministerstvem vnitra i městským soudem vyvráceno.

[24] V předcházejícím řízení také bylo podle žalobce jednoznačně prokázáno, že zásah do práv konečných vlastníků společnosti BOHEMIANS REAL by byl nesrovnatelně menší, než veřejný zájem na transparentnosti předmětné transakce (nákupu stadionu Ďolíček a přilehlých nemovitých věcí hlavním městem Praha). Pokud totiž (jak uvedlo ministerstvo vnitra v jednom

ze zrušujících rozhodnutí) určitá osoba vstupuje do veřejné sféry (např. tím, že dojednává či v zastoupení nechá dojednat prodej významné nemovité věci hlavnímu městu Praze), měla by být srovnána s tím, že bude nucena strpět zásah do svého soukromí spočívající v poskytnutí informace o tom, kdo je konečným vlastníkem v majetkové struktuře společnosti, která hodlá nemovitou věc prodat; takový zásah je přiměřený. Informace o konečném vlastníkovi prodávajícího přitom nemůže při svém zveřejnění způsobit žádnou významnější újmu, ať už z hlediska pověsti, dobrého jména, soukromí (včetně ochrany osobních údajů) ani z hlediska obchodních zájmů. Žalobce poukazuje i na to, že pokud by byla v české veřejné správě připuštěna takto jednoduchá možnost skrývat konečné beneficiety transakcí za veřejné prostředky, postrádala by smysl nejen úprava střetu zájmů, jejímž účelem je možnost kontroly propojení konečných beneficietů s představiteli, kteří o užití veřejných prostředků rozhodují, ale i dalších protikorupčních opatření, jako je například registr smluv a vůbec koncept transparentnosti veřejného sektoru. Veřejný zájem na znalosti těchto informací tedy mimořádně převyšuje zájem na ochraně soukromí konečných vlastníků.

[25] Žalobce rovněž stěžovateli vytýká, že relativizuje pojem zveřejnění. Naopak sám z § 3 odst. 5 zákona o svobodném přístupu k informacím a § 120 odst. 2 občanského zákoníku dovozuje, že za zveřejnění nelze považovat nenápadné sdělení členům zastupitelstva, že se na sdělený údaj mohou podívat. Žalobce odmítá i argumentaci stěžovatele, že by v pozici kupujícího předmětných nemovitých věcí nepokračoval, pokud by požadavek na utajení konečných vlastníků nepovažoval za splněný, neboť ji považuje za spekulaci, která se neopírá o žádná fakta. Za nepravdivé označuje žalobce i tvrzení stěžovatele, že se městský soud této skutečnosti v řízení o žalobě nikterak nevěnoval.

[26] Žalobce v doplnění svého vyjádření ke kasační stížnosti ze dne 31. 1. 2021 dále uvádí, že minimálně od 26. 6. 2017 lze právo na informaci o skutečném majiteli dotčené osoby dovozovat také z přímého účinku 4. směrnice Evropského parlamentu a Rady (EU) 2015/849 o předcházení využívání finančního systému k praní peněz nebo financování terorismu, o změně nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 648/2012 a o zrušení směrnice Evropského parlamentu a Rady 2005/60/ES a směrnice Komise 2006/70/ES (dále jen „směrnice č. 2015/849“) v důsledku absence její řádné transpozice. Tato směrnice již určitou veřejnost informací o skutečném majiteli vyžadovala pro osoby, které k tomu prokážou oprávněný zájem; od 1. 1. 2018 pak lze podle žalobce totéž dovodit ze zákona č. 304/2013 Sb., o veřejných rejstřících právnických a fyzických osob, novelizovaného zákonem č. 368/2016 Sb., kterým se mění zákon č. 253/2008 Sb., o některých opatřeních proti legalizaci výnosů z trestné činnosti a financování terorismu, ve znění pozdějších předpisů, a další související zákony (dále jen „zákon č. 368/2016“).

[27] Zákon č. 253/2008 Sb., o některých opatřeních proti legalizaci výnosů z trestné činnosti a financování terorismu také podle žalobce povinoval od 1. 1. 2017 veškeré právnické osoby a uspořádání bez právní osobnosti, včetně právnické osoby ve formě investičního fondu k tomu, aby znaly svého skutečného majitele. Tento zákon, pokud jde o informace ohledně skutečných majitelů, převzal do českého právního řádu směrnici č. 2015/849, která ukládala členským státům povinnost, aby zajistily, že informace o skutečném vlastnictví jsou vždy k dispozici kterékoliv osobě nebo organizaci, která může prokázat oprávněný zájem. Ten přitom žalobce v nynější věci prokázal, jak dovodil i městský soud v odst. 60. napadeného rozsudku. Uvedená směrnice také stanovila, že určené osoby nebo organizace musí mít přístup přinejmenším k informacím o jméně, měsíci a roku narození, státní příslušnosti a zemi bydliště skutečného majitele a o povaze a rozsahu skutečné držené účasti. Dne 26. 6. 2017 nabylo toto právo určených osob na přístup k informacím přímého účinku, a to vůči všem orgánům vykonávajícím veřejnou moc v České

pokračování

republiky, neboť Česká republika toto právo převedla do svého právního řádu až se zpožděním od 1. 1. 2018 v důsledku odložení účinnosti některých ustanovení zákona č. 368/2016 až k tomuto posléze uvedenému datu. Žalobce má za to, že mu jako žadateli o informace při realizaci veřejné kontroly nakládání s veřejnými prostředky lze přiznat postavení osoby, která má oprávněný zájem na znalosti požadované informace, a tudíž má právo seznámit se i s informací o skutečném majiteli a povaze a rozsahu skutečné držené účasti.

[28] Žalobce v závěru svého vyjádření zdůrazňuje, že v případě kupní smlouvy, v níž je stranou veřejnoprávní nabyvatel, musí být šetřena především veřejnoprávní zákonná hlediska, zejména transparentnost majetkových transakcí hlavního města Prahy. Má přitom za to, že usnesení č. 15/10 lze vyložit tak, že nabyvatel podmínil schválení kupní smlouvy zveřejněním konečného vlastníka všech kupovaných nemovitých věcí. Tato podmínka podle žalobce odpovídá požadavku transparentnosti ve smyslu zákona o hlavním městě Praze. Žalobce nakonec uvádí, že soukromá osoba (BOHEMIANS REAL) ve vztahu k orgánům veřejné správy a k nakládání s veřejnými prostředky nemůže mít zcela ve své dispozici otázku transparentnosti tohoto vztahu a svým (ne)souhlasem s poskytnutím požadované informace nemůže ovlivnit to, zda se požadované informace žadateli poskytnou, či nikoliv.

[29] S ohledem na uvedené skutečnosti žalobce navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

V.

[30] Osoba zúčastněná na řízení (která se po zániku společnosti BOHEMIANS REAL stala její nástupnickou společností) se ve vyjádření ke kasační stížnosti ztotožnila s důvody podané kasační stížností. Uvedla, že kasační stížnost se dotýká také jejich oprávněných zájmů, spočívajících v tom, aby s osobními údaji jejich akcionářů nebylo nakládáno v rozporu se zrušeným zákonem č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů, a nyní účinným zákonem č. 110/2019 Sb., o zpracování osobních údajů. Osoba zúčastněná na řízení přisvědčuje zejména argumentaci stěžovatele ohledně tvrzeného konkludentního souhlasu s poskytnutím informace – údaje o tom, kdo je konečným vlastníkem (tedy držitelem akcií) společnosti BOHEMIANS REAL, resp. po jejím zániku osoby zúčastněné na řízení.

[31] Osoba zúčastněná na řízení zdůrazňuje, že údaje o své akcionářské struktuře zásadně nezveřejňuje, nejedná-li se o plnění zákonných povinností a transakce s veřejnoprávním subjektem, kdy příjemcem takové informace je pouze příslušný subjekt a nejedná se tedy o zveřejnění jakékoliv třetí osobě. V posuzovaném případě osoba zúčastněná na řízení poskytla stěžovateli dokument obsahující akcionářskou strukturu s výhradou, že tyto informace jsou určeny pouze stěžovateli a jako takové nesmí být sdělovány třetím osobám mimo strukturu stěžovatele, a to zejména s ohledem na to, že dokument obsahuje osobní údaje akcionářů, tedy neveřejné informace mající charakter obchodního tajemství. Jak také vyplývá z podané kasační stížnosti, byl si stěžovatel této skutečnosti vědom a hodlá ji respektovat. Podle osoby zúčastněné na řízení nelze akt faktického předání údajů o její akcionářské struktuře stěžovateli považovat za konkludentní souhlas se zveřejněním této informace třetím osobám. Takový výklad opomíjí výslovně vyjádřený nesouhlas osoby zúčastněné na řízení s tím, aby byly osobní údaje akcionářů zveřejněny. Osoba zúčastněná na řízení poskytla stěžovateli předmětné údaje výlučně za účelem, aby stěžovatel sám mohl v rámci svých interních postupů ověřit, že žádný z akcionářů osoby zúčastněné na řízení není s ohledem na uzavíranou kupní smlouvu ve střetu zájmů. Osoba zúčastněná na řízení má za to, že si stěžovatel tuto skutečnost po získání dokumentace o majetkové struktuře prověřil, neboť v jednáních o kupní smlouvě následně pokračoval, přičemž nevznesl žádnou připomínku k osobě kteréhokoliv akcionáře.

[32] Nadto je osoba zúčastněná na řízení přesvědčená o tom, že žádného z jejích akcionářů nebylo v době poskytnutí údajů stěžovateli možné považovat za osobu, která by byla v souvislosti s uzavíranou kupní smlouvou se stěžovatelem ve střetu zájmů. Jelikož není co kontrolovat, nemůže existovat veřejný zájem na vykonání kontroly této skutečnosti zveřejněním osobních údajů akcionářů osoby zúčastněné na řízení. Tato kontrola byla provedena interními postupy stěžovatele, což lze považovat za dostatečné. Jiné nakládání s údaji o akcionářské struktuře osoby zúčastněné na řízení poskytnuté stěžovateli v souvislosti s uzavřením předmětné kupní smlouvy by bylo rozporné s právními předpisy na úseku ochrany osobních údajů.

[33] Osoba zúčastněná na řízení pro právě uvedené podporuje návrh stěžovatele na zrušení napadeného rozsudku a vrácení věci městskému soudu k dalšímu řízení.

VI.

[34] Nejvyšší správní soud se především zabýval tím, zda je kasační stížnost v nynější věci přípustná ve smyslu § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. Jedná se totiž již o v pořadí druhou kasační stížnost téhož účastníka. Podle citovaného ustanovení je kasační stížnost nepřipustná proti rozhodnutí, jímž soud rozhodl znovu poté, kdy jeho původní rozhodnutí bylo zrušeno Nejvyšším správním soudem; to neplatí, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu.

[35] Ze zákazu opakované kasační stížnosti ovšem judikatura Ústavního soudu a Nejvyššího správního soudu dovodila nad rámec doslovného znění § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. také další výjimky, jejichž respektování zajišťuje dodržení smyslu a účelu rozhodování Nejvyššího správního soudu. Dospěla k závěru, že toto ustanovení nelze vztáhnout zejména na případy, kdy Nejvyšší správní soud vytýká správnímu soudu procesní pochybení nebo nedostatečně zjištěný skutkový stav, případně nepřezkoumatelnost jeho rozhodnutí. Odmítnutí kasační stížnosti za tohoto procesního stavu by znamenalo odmítnutí věcného přezkumu rozhodnutí z pohledu aplikace hmotného práva.

[36] V posuzované věci byl přitom první rozsudek městského soudu ze dne 7. 12. 2017, č. j. 8 A 95/2017 - 69, zrušen právě z důvodu nepřezkoumatelnosti a Nejvyšší správní soud se tudíž danou věcí meritorně nezabýval. Za této situace dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že se jedná o přípustnou kasační stížnost (srov. náleží Ústavního soudu ze dne 8. 6. 2005, sp. zn. IV. ÚS 136/05, a usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 7. 2008, č. j. 9 Afs 59/2007 - 56).

[37] Nejvyšší správní soud tedy posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadený rozsudek netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[38] Kasační stížnost není důvodná.

[39] Nejvyšší správní soud předesílá, že ač stěžovatel v kasační stížnosti obecně uplatňuje důvody podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s., jeho argumentace směřuje konkrétně pouze ke kasačnímu důvodu podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Podřazení kasačních důvodů pod konkrétní písmena ustanovení § 103 odst. 1 s. ř. s. je nicméně záležitostí posouzení Nejvyšším správním soudem, a nejde proto o nedostatek návrhu, který by bránil jeho věcnému projednání. Jak již Nejvyšší správní soud vyjádřil v rozsudku ze dne 8. 1. 2004, č. j. 2 Afs 7/2003 - 50, „[p]okud ze znění kasační stížnosti jsou důvody seznamitelné a podřaditelné

pokračování

pod zákonné kasační důvody, není rozhodující, že stěžovatel své důvody nepodřadí jednotlivým zákonným ustanovením, či tak učiní nepřesně. Pokud je v kasační stížnosti uvedeno, jaké konkrétní vady v řízení či v úsudku se měl soud dopustit a z čeho to stěžovatel dovozuje, kasační stížnost ob stojí. Přitom argumentace proti právnímu posouzení jistě musí vycházet z důvodů napadeného rozsudku.“

[40] Nejvyšší správní soud se přesto, že konkrétní stížnostní námitky podřaditelné pod kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. kasační stížnost neobsahuje, zabýval tím, zda uvedený kasační důvod není naplněn. Nepřezkoumatelnost rozsudku je totiž natolik závažnou vadou rozhodnutí správního soudu, že je Nejvyšší správní soud povinen se jí zabývat i tehdy, pokud ji stěžovatel nenamítá, tedy z úřední povinnosti (srov. § 109 odst. 4 s. ř. s.). Nejvyšší správní soud však dospěl však k závěru, že v souzené věci napadený rozsudek nevykazuje vadu nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů ani pro nesrozumitelnost a neshledal ani jinou vadu řízení před městským soudem, která by mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

[41] Nejvyšší správní soud vzhledem ke specifčnosti posuzované situace a s ohledem na skutečnost, že předcházející rozsudek městského soudu ze dne 7. 12. 2017, č. j. 8 A 95/2017 - 69, Nejvyšší správní soud zrušil zrušujícím rozsudkem pro nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů, uvádí, že se městský soud v napadeném rozsudku již v tomto ohledu žádných pochybení nedopustil. V souladu se závěry zrušujícího rozsudku se městský soud podrobně věnoval tomu, zda byly splněny předpoklady pro meritorní soudní přezkum napadeného rozhodnutí (zda i přesto, že napadené rozhodnutí bylo nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů a stěžovatel v něm nerespektoval závazný názor ministerstva vnitra, byl žalobce oprávněn se ve smyslu § 16 odst. 5 zákona o svobodném přístupu k informacím obrátit přímo na soud a domáhat se u něj nejen zrušení takového rozhodnutí, ale i uložení povinnosti stěžovateli požadované informace poskytnout). Následně se zevrubně zabýval tím, zda a z jakého důvodu na žalobcem požadované informace nedopadá žádná z výluk vyplývajících ze zákona o svobodném přístupu k informacím, tedy zda lze požadované informace poskytnout, či nikoliv. Právě to bylo nezbytným předpokladem k tomu, aby mohl stěžovateli naříditi poskytnout požadovanou informaci podle § 16 odst. 5 zákona o svobodném přístupu k informacím.

[42] Nejvyšší správní soud tedy uzavírá, že kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. nebyl naplněn. Zabýval se proto stěžejní stížnostní argumentací, spadající pod kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. V ní stěžovatel namítá, že napadený rozsudek trpí vadou nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení.

[43] Stěžovatel konkrétně vyjadřuje nesouhlas se závěrem městského soudu, že nebyl oprávněn odmítnout poskytnutí informace žalobci podle § 11 odst. 2 písm. a) zákona o svobodném přístupu k informacím, jelikož nebyla splněna jedna z nutných podmínek takového postupu zakotvených v daném ustanovení, a to podmínka, že „*třetí osoba, která informaci povinnému subjektu poskytla, neudělila s poskytnutím informace souhlas.*“ Stěžovatel má totiž za to, že tato podmínka byla splněna, neboť společnost BOHEMIANS REAL souhlas se zveřejněním informací ve smyslu citovaného ustanovení neposkytla, ba naopak výslovně při poskytnutí těchto informací stěžovateli (povinnost zveřejnit konečného vlastníka společnosti prodávající předmětné nemovité věci pro ni plynula z usnesení č. 15/10) uvedla, že tyto informace jsou neveřejné, mají charakter obchodního tajemství a jsou určeny výhradně pro vnitřní potřebu kupujícího. Tedy je zřejmé, že nesouhlasila se zpřístupněním požadovaných informací neomezenému a blíže neurčenému okruhu možných žadatelů o informaci ve smyslu zákona o svobodném přístupu k informacím. Stěžovatel tedy odmítá závěr městského soudu, že předala-li společnost BOHEMIANS REAL stěžovateli informace požadované usnesením č. 15/10, fakticky tím konkludentně udělila souhlas

s jejich poskytnutím ve smyslu § 11 odst. 2 písm. a) zákona o svobodném přístupu k informacím. Nakonec stěžovatel městskému soudu vytýká i to, že v nynější věci vycházel ze závěrů vyslovených v rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 10 As 59/2014 - 41, který se týká poskytování informací ohledně nabídek uchazečů, hlásících se do veřejného výběrového řízení, tedy poskytování informací za zcela odlišných skutkových okolností.

[44] Podle § 11 odst. 2 písm. a) zákona o svobodném přístupu k informacím, *povinný subjekt informaci neposkytne, pokud [...] jde o informaci vzniklou bez použití veřejných prostředků, která byla předána osobou, již takovouto povinnost zákon neukládá, pokud nesdělila, že s poskytnutím informace souhlasí.*

[45] Výkladem uvedeného ustanovení se Nejvyšší správní soud zabýval v již citovaném rozsudku č. j. 10 As 59/2014 - 41, na který poukazoval i městský soud. Předdeslal v něm, že toto ustanovení není strukturováno tak, že pro aplikaci uvedené výjimky (neposkytnutí informace) je zapotřebí kumulativní naplnění tří předpokladů: 1) informace vznikla bez použití veřejných prostředků, 2) osoba, jež takovou informaci předala, takto neučinila na základě zákonem stanovené povinnosti, a 3) tato osoba nedala s poskytnutím informace souhlas. Lze z něj však dovodit tři možné varianty poskytnutí/neposkytnutí informace, které se všechny týkají informací vzniklých bez použití veřejných prostředků a současně i předaných povinnému subjektu třetí osobou: a) osoba, jež informaci předala, měla k jejímu předání povinnost uloženou zákonem, b) osoba, jež informaci předala, sice neměla k jejímu předání povinnost uloženou zákonem, ale s poskytnutím informace souhlasila, c) osoba, jež informaci předala, neměla k jejímu předání povinnost uloženou zákonem, a ani nesdělila, že s poskytnutím informace souhlasí. V případech a) a b) se přitom informace poskytne, v případě c) nikoliv.

[46] Na tomto místě Nejvyšší správní soud dodává, že ač městský soud odlišně od Nejvyššího správního soudu v citovaném rozsudku dovodil nezbytnost kumulativního splnění tří podmínek vyplývajících z § 11 odst. 2 písm. a) zákona o svobodném přístupu k informacím k tomu, aby bylo možno poskytnutí informace odmítnout, s ohledem na dále uvedené tato dílčí nesprávnost neměla žádný vliv na zákonnost napadeného rozsudku. Konečné posouzení věci to nikterak neovlivnilo.

[47] V nynější věci není mezi účastníky řízení sporu o tom, že žalobce požaduje poskytnutí informace, která vznikla bez použití veřejných prostředků třetí (soukromou) osobou [tj. společností BOHEMIANS REAL, která ji poskytla stěžovateli, aby splnila podmínku zveřejnění svých konečných vlastníků (akcionářů) zakotvenou v usnesení č. 15/10, již si kupující vymínil k uzavření kupní smlouvy]. Dále je nesporné, že tato osoba nebyla k předložení této informace povinna podle zákona. Sporným je však skutečnost, zda tato osoba udělila souhlas s poskytnutím informace, či nikoliv.

[48] Stěžovatel i osoba zúčastněná na řízení jsou přesvědčeni, že nikoliv. Žalobce i městský soud naopak jsou toho názoru, že ano. Účastníci řízení jsou si také vědomi citovaného rozsudku kasačního soudu č. j. 10 As 59/2014 - 41, avšak vyvozují z něj rozdílné závěry. Zatímco stěžovatel skutkově odlišuje svoji situaci od situace posuzované v citované věci, žalobce naopak souhlasí se závěrem městského soudu uvedeným v napadeném rozsudku, podle něhož jsou závěry rozsudku desátého senátu plně použitelné i na posuzovanou věc.

[49] Skutkový stav v rozsudku č. j. 10 As 59/2014 - 41 byl následující. Magistrát hlavního města Prahy zveřejnil záměr hlavního města Prahy pronajmout soubor pozemků v jeho vlastnictví za účelem umístění a provozování reklamních zařízení, a proto vyzval případné zájemce k účasti ve výběrovém řízení. Žalobkyně v daném případě podala žádost o informace

pokračování

týkající se výběrového řízení, mimo jiné požadovala poskytnutí všech předložených nabídek do výběrového řízení spolu s přílohami. Povinný subjekt ani odvolací orgán jí nevyhověly s odkazem na § 11 odst. 2 písm. a) informačního zákona. Nejvyšší správní soud však ve zmíněném rozsudku dospěl k závěru, že povinnost informace poskytnout je dána. Povinný subjekt nepostupoval podle zákona o veřejných zakázkách, ale uspořádal výběrové řízení s ohledem na § 35 odst. 1 zákona o hlavním městě Praze, podle něhož musí být majetek hlavního města Prahy využíván účelně a hospodárně v souladu s jeho zájmy a úkoly vyplývajícími ze zákonem vymezené působnosti. Soud v tomto rozsudku zdůraznil jak nutnost eurokonformního výkladu příslušných ustanovení zákona o svobodném přístupu k informacím, tak i zásadu transparentnosti při nakládání s veřejnými prostředky (bez ohledu na to, zda se zadavatelé pohybují v režimu zadávání veřejných zakázek či mimo něj).

[50] Podstatnými pro nyní projednávanou věc jsou zejména odstavce 50 a 51 shora označeného rozsudku. V nich desátý senát vysvětlil, že „[n]ení proto rozhodné, zda účastníci výběrového řízení vyjádřili formalizovaným aktem souhlas s poskytnutím požadovaných informací stěžovatelce; již samotnou účastí v daném výběrovém řízení je totiž takový souhlas obsažen. Vzhledem k aplikovatelnosti zásady transparentnosti lze uzavřít, že v posuzovaném případě staly se informace obsažené v odevzdaných nabídkách součástí veřejné soutěže, a tudíž i veřejně dostupným zdrojem informací [...]. Správní orgán prvního stupně jako povinný subjekt ve smyslu informačního zákona byl proto povinen vyhovět žadateli o poskytnutí informace ohledně takové nabídky, vyjma dílčích informací, jež jsou z poskytování dle informačního zákona vyloučeny. Opačný výklad § 11 odst. 2 písm. a) informačního zákona byl by nejen v rozporu se zásadou transparentnosti, nýbrž by z režimu poskytování vyjímал informace, které pojmově přísluší do oblasti veřejných úkolů ve smyslu čl. 1 odst. 2 písm. a) směrnice 2003/98/ES. Smysl uvedeného ustanovení, jímž je naplnění citované směrnice, byl by výkladem o nezbytnosti formalizovaného souhlasu účastníků výběrového řízení s poskytnutím informací zcela popřen. Podáním nabídky reagujícím na záměr obce (zde hlavního města Prahy) pronajmout nemovitý majetek vyjadřuje účastník výběrového řízení tímto záměrem oblašeného svou vůli podrobit se podmínkám výběrového řízení, včetně jeho veřejného charakteru; nabídka tak musí obsahovat požadované náležitosti, jež ve výsledku představují informace, na jejichž poskytnutí existuje dle informačního zákona právní nárok.“

[51] Z výše uvedeného je zřejmé, že v citovaném rozhodnutí Nejvyšší správní soud posuzoval situaci, v níž se jednalo o veřejného zadavatele (hlavní město Praha) hospodařícího s veřejnými prostředky, jenž organizoval výběrové řízení. Ač se tedy nejedná o skutkově zcela obdobný případ, jaký je posuzován nyní, spatřuje Nejvyšší správní soud mezi těmito případy zásadní podobnost v tom, že se v obou jednalo o hospodaření s veřejnými prostředky ze strany povinného subjektu a o poskytnutí informací, které s vynakládáním těchto veřejných prostředků souvisí; V nynější věci se jedná o poskytnutí informací ohledně majetkové struktury subjektu, od něž stěžovatel odkupoval nemovité věci.

[52] Vzhledem k této podobnosti shledal kasační soud použití závěrů citovaného rozsudku č. j. 10 As 59/2014 - 41 ohledně výkladu ustanovení § 11 odst. 2 písm. a) zákona o svobodném přístupu k informacím, konkrétně pak závěrů o naplnění podmínky souhlasu s poskytnutím informace v situaci, kdy tyto informace souvisejí s nakládáním s veřejnými prostředky (majetkem hlavního města Prahy), na nyní posuzovanou věc v napadeném rozsudku zcela příležitým. Nerozhodnou přitom kasační soud shledává skutečnost, že ve věci č. j. 10 As 59/2014 - 41 byly poskytnuty informace prostřednictvím nabídek uchazečů, kteří se hlásili do veřejného výběrového řízení, zatímco v nynější věci byla žalobcem požadovaná informace poskytnuta společností BOHEMIANS REAL stěžovateli přitom, co plnila podmínku zveřejnění konečných vlastníků prodávajícího zakotvenou v usnesení č. 15/10 nutnou k uzavření kupní smlouvy o nemovitých věcech mezi ní a stěžovatelem (resp. hlavním městem Praha jako veřejnoprávní korporací v soukromoprávním vztahu).

[53] Městský soud vychází z citovaného rozsudku č. j. 10 As 59/2014 - 41 pro nynější případ dovodil, že s ohledem na skutečnost, že se věc také týká nakládání hlavního města Prahy s veřejnými prostředky, uplatní se i zde § 35 zákona o hlavním městě Praze. Podle něj musí být majetek hlavního města využíván účelně a hospodárně v souladu s jeho zájmy a úkoly vyplývajícími ze zákonem vymezené působnosti a musí být chráněn před zničením, poškozením, odcizením nebo zneužitím. Tyto požadavky přitom úzce souvisí s obecnou zásadou transparentnosti veřejné správy, která ovládá celou oblast poskytování informací. Prostřednictvím práva na informace tak může být vykonávána veřejná kontrola nad tím, zda je s veřejným majetkem nakládáno účelně a hospodárně, resp. zda tento majetek není zneužíván.

[54] Ve shodě s městským soudem má i Nejvyšší správní soud za to, že žalobcem požadované informace o konečných vlastnících společnosti vlastníci stadion Ďolíček a přilehlé nemovité věci, které měl stěžovatel odkoupit, jsou zcela jednoznačně informacemi, na něž uvedená zákonná ustanovení dopadají. Tyto informace podléhají veřejné kontrole a měly by být poskytnuty na základě zákona o svobodném přístupu k informacím. Z uvedeného lze dovodit, že již předáním požadované informace stěžovateli v souladu s požadavky usnesení č. 15/10 dala společnost BOHEMIANS REAL (konkludentní) souhlas s jejím případným poskytnutím podle zákona o svobodném přístupu k informacím; a to bez ohledu na skutečnost, že sama ve vztahu ke kupujícímu (tj. při jednání v soukromoprávním vztahu) výslovně uvedla, že předané informace slouží pouze pro vnitřní potřeby stěžovatele. Toto vyjádření učiněné vůči druhé smluvní straně kupní smlouvy nemůže ničeho změnit na skutečnosti, že v konečném důsledku (byť na půdorysu soukromoprávního smluvního vztahu – kupní smlouvy na prodej nemovitostí) se jedná o nakládání kupujícího s veřejnými prostředky podléhající také veřejné kontrole nad transparentností, účelností hospodárností takového nakládání či nad případným možným střetem zájmů. Toho si musela být již při zahájení jednání o případném uzavření kupní smlouvy vědoma i dotčená osoba. S vědomím zmíněného požadavku na zveřejnění konečných vlastníků prodávajícího ostatně do jednání se stěžovatelem (resp. hlavním městem Praha) vstoupila. Vlastním jednostranným prohlášením pak na tomto požadavku, který měl vést zejména k „transparentnosti“ celé zamýšlené transakce, nemohla ničeho změnit. Jak totiž městský soud správně uvedl, jednostranné prohlášení učiněné jednou smluvní stranou soukromoprávní smlouvy nemůže ovlivnit realizaci, rozsah a obsah práva na informace, vstupuje-li tato smluvní strana (zde dotčená osoba) do smluvního vztahu se subjektem, jenž je (byť v soukromoprávním vztahu) současně vykonavatelem veřejné správy a jehož činnost jako taková, tedy i při nakládání s veřejnými prostředky, podléhá veřejné kontrole.

[55] Nad rámec právě uvedeného Nejvyšší správní soud připomíná, že mezi základní atributy liberálně-demokratického státu patří důsledná implementace nástrojů limitujících různými způsoby nositele veřejné moci, daná vědomím o její možné zneužitelnosti. Jeden z těchto nástrojů představuje rovněž kontrola výkonu veřejné moci ze strany občanů, z čehož plyne imperativ otevřenosti a transparentnosti veřejné správy, bez něž by tato kontrola nemohla být efektivně realizována. Prostředkem, který k naplnění uvedeného imperativu poskytuje právní řád, je mimo jiné právě i právo na informace. Jeho význam zdůraznil již ústavodárce tím, že jej zakotvil v čl. 17 odst. 5 Listiny základních práv a svobod, přičemž konkretizaci daného ústavněprávního ustanovení lze nalézt právě v zákoně o svobodném přístupu k informacím.

[56] Nejvyšší správní soud s ohledem na predestinované závěry shledává nedůvodnou kasační námitku, že za souhlas třetí osoby s poskytnutím předané informace ve smyslu § 11 odst. 2 písm. a) zákona o svobodném přístupu k informacím bylo v nynější věci nutné považovat pouze jednoznačný a výslovný souhlas společnosti BOHEMIANS REAL (k poskytnutí informací

pokračování

o konečných vlastnících) adresovaný povinnému subjektu, který ale dá nebyl. Již účastí na jednáních o uzavření kupní smlouvy, jejíž uzavření bylo podmíněno i informací o tom, kdo je konečným vlastníkem prodávajícího, se dotčená osoba podvolila požadavku kupujícího. Skutečnost, že v souladu s požadavky kupujícího se poskytnutá informace může stát i předmětem práva na informace (s ohledem na výše již zmíněné postavení kupujícího jako veřejnoprávní korporace), žádné následné a dodatečné jednostranné prohlášení dotčené osoby nemohlo ovlivnit.

[57] Mimoběžná je také stěžovatelova argumentace, že městský soud v tomto ohledu jednak nezvažoval skutečnost, že stěžovatel v pozici kupujícího pokračoval v jednáních o uzavření kupní smlouvy i přes výhradu společnosti BOHEMIANS REAL o tom, že informace o konečných vlastnících je určena pouze pro jeho interní potřebu v procesu uzavírání kupní smlouvy, tedy dal najevo, že považuje vymíněnou podmínku za splněnou. Stejně to platí i pro výtku, že městský soud v napadeném rozsudku nezohlednil formulaci podmínky o zveřejnění konečných vlastníků předmětných nemovitostí (tedy, že v usnesení č. 15/10 nebylo uvedeno, v jakém rozsahu a jakým způsobem má toto zveřejnění být uskutečněno). S ohledem na shora uvedené nemohou mít stěžovatelovy výtky jakýkoliv vliv na závěry týkající se k oprávněnosti požadavku na poskytnutí požadované informace stěžovatelem žalobci.

[58] Nejvyšší správní soud zdůrazňuje, že stěžejní v nyní posuzované věci není to, zda byla řádně naplněna podmínka zveřejnění konečného vlastníka kupovaných nemovitých věcí podle usnesení č. 15/10 tak, aby mohla být uzavřena kupní smlouva mezi stěžovatelem a společností BOHEMIANS REAL, ale to, zda má žalobce právo na poskytnutí informace o konečných vlastnících kupovaných nemovitých věcí poskytnuté stěžovateli společností BOHEMIANS REAL. K uvedenému městský soud v napadeném rozsudku poukázal na to, že usnesení č. 15/10 nelze než považovat za projev vůle jedné smluvní strany, který byl součástí vyjednávání o podmínkách pro uskutečnění kupní smlouvy, který přitom pro svůj soukromoprávní charakter nemůže určovat rozsah realizace práva na informace. S tím se Nejvyšší správní soud bez zbytku ztotožňuje.

[59] Městský soud také správně vyslovil, že stěžovatel byl v nynější věci povinen postupovat nikoliv pouze v souladu s podmínkami, které si sám stanovil (tedy usnesením č. 15/10 a v něm zakotvenými podmínkami, zejména podmínkou zveřejnění konečného vlastníka kupovaných nemovitostí, z níž se později v důsledku dalších jednání stala podmínka důvěrného sdělení této informace s ohledem na požadavek společnosti BOHEMIANS REAL), ale byl povinen naplnit především požadavky, které stanoví právní řád. Zde se jedná zejména o možnost veřejné kontroly a transparentnosti dané transakce, kterou žalobce hodlal realizovat skrze požadavek na poskytnutí konkrétní informace o akcionářích (konečných vlastnících) prodávajícího.

[60] Nejvyšší správní soud nakonec nepřisvědčil ani stěžovatelově námitce, že pokud právní předpisy jako obligatorní požadavek v obdobných věcech stěžovateli před uzavřením kupní smlouvy neukládají vyžadovat informaci o konečných vlastnících nabývaných nemovitých věcí, tedy jestliže informace o konečných vlastnících (akcionářích) prodávajícího nebyla podle právních předpisů nutná k uzavření kupní smlouvy a pouze si ji vymínil stěžovatel, nemůže existovat ani právní nárok na poskytnutí této informace ve smyslu zákona o svobodném přístupu k informacím.

[61] Jak vyplývá z ustanovení § 2 odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím, mají povinné subjekty (tedy v nyní posuzované věci i stěžovatel) podle zákona o svobodném

přístupu k informacím povinnost poskytovat informace vztahující se k jejich působnosti. Výkladem pojmu „*informace vztahující se k působnosti povinného subjektu*“ se již kasační soud zabýval např. v rozsudku ze dne 7. 5. 2009, č. j. 1 As 29/2009 - 59, v němž vyslovil, že, „*[k] působnosti povinného subjektu se [...] vztahují zpravidla všechny informace, které má objektivně k dispozici. Tento závěr logicky plyne ze zásady zákonnosti výkonu veřejné moci. Povinný subjekt je povinen vykonávat svou činnost pouze v mezích a způsoby stanovenými zákonem, a pokud v rámci své činnosti fyzicky disponuje některými informacemi, mělo by to být pouze v důsledku výkonu jeho zákonné působnosti. Žadatel o informaci tak má právo na sdělení všech údajů, s nimiž povinný subjekt pracuje a jejichž poskytnutí není vyloučeno či omezeno podle § 7 - § 11 zákona o svobodném přístupu k informacím (viz také Korbel, František a kol. 2004. Právo na informace. Komentář. Praha: Linde, s. 108-110; Kužílek, Oldřich – Žantovský, Michael. 2002. Svoboda informací. Svobodný přístup k informacím v právním řádu České republiky. Praha: Linde).*“

[62] S ohledem na právě předestřená východiska se Nejvyšší správní soud v nynější věci plně ztotožňuje i se závěrem městského soudu, podle nějž přesto, že stěžovatel neměl zákonnou povinnost si od společnosti BOHEMIANS REAL (původní smluvní strany uzavírané kupní smlouvy) vyžádat informaci o její vlastnické struktuře, učinil tak (zřejmě z důvodu předcházení střetu zájmů či korupčního jednání), a měl tudíž takovou informaci k dispozici. V takovém případě je proto nutné s informací nakládat jako s informací, která byla podkladem pro následné jednání stěžovatele (resp. pro politické rozhodnutí jeho představitelů) při uzavírání kupní smlouvy, tedy při hospodaření s veřejnými prostředky podléhajícímu zmíněné veřejné kontrole a požadavku na transparentnost jednání stěžovatele při nakládání majetkem města. Takový podklad pak z důvodů výše uvedených podléhá veřejné kontrole a informace v něm obsažené by měly být poskytnuty na základě zákona o svobodném přístupu k informacím. Důvody pro vyloučení tohoto poskytnutí podle § 11 odst. 2 písm. a) zákona o svobodném přístupu k informacím tudíž nebyly dány.

[63] Nejvyšší správní soud tedy neshledal žádnou ze stěžovatelem uplatněných kasačních námitek důvodnou a s ohledem na uvedené skutečnosti uzavírá, že ani kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. nebyl v posuzované věci naplněn.

[64] Pouze pro úplnost Nejvyšší správní soud dodává, že konkrétní tvrzení směřující k naplnění kasačního důvodu podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. stěžovatel v kasační stížnosti netvrdil, Nejvyšší správní soud se tudíž blíže tímto kasačním důvodem nemohl zabývat.

VII.

[65] Kasační stížnost není důvodná, a proto ji Nejvyšší správní soud ve smyslu § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. zamítl.

[66] O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 téhož zákona. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalobci v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nevznikly, a proto Nejvyšší správní soud rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů tohoto řízení.

[67] Podle § 60 odst. 5 s. ř. s. za použití § 120 téhož zákona mají osoby zúčastněné na řízení právo na náhradu jen těch nákladů řízení, které jim vznikly v souvislosti s plněním povinností uložených soudem. Nejvyšší správní soud v nynějším řízení neuložil osobě zúčastněné na řízení žádné povinnosti a zároveň neshledal, že by zde existovaly důvody hodné zvláštního zřetele

pokračování

pro přiznání nákladů řízení. Rozhodl tudíž, že osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 25. června 2021

Mgr. Aleš Roztočil
předseda senátu